

ČERT A BÁBA

Povídá se v tomto kraji,
všichni ví to, všichni znají,
že před mnoha a mnoha lety
mívali tu čerti slety.
Dva kopce, které jsou větší,
a mezi nimi jeden menší
dnes tam stojí napamátku.
Ale pěkně od začátku.

...

Začalo to jako sázka a nevinný žert,
když pro starou a zlou bábu přišel jeden čert.

Chtěl ji odnést do pekla.
Bába se však nelekla
a uzavřela s čertem sázku
pro života svého lásku:
„Když ty, čerte, vyhraješ,
do pekla mě odneseš.

Když však vítěz budu já,
navždy budu paní svá.
Ztratíš nad mnou všecku moc.
Kdo za dnešní celou noc
do kohouta kokrhání
jenom sám bez pomáhání
větší kupu uhlí snosí,
s první kapkou ranní rosy

bude volný jako pták.
Jelito-kopito - je to tak.“

Všechno zdá se býti jasné.
Čert nad tou sázkou jenom žasne,
jak se snadná býti zdá.
„Ta baba se nic nevyzná!“
Dábel mocnou silou vládne,
jakou to je nevídané.
Ta bába šanci nemá.
Příhlouplá to žena.

Hlupákem se ovšem stává
čert, protože, když noc tmavá
hvězdy svoje vyrojila
a kraj trochu potemnila,
stará bába světa znalá
ničeho se nelekala.
Počkala si malou chvíli
než ten d'ábel pošetilý

začne na místo určení
snášet uhlí. Zpocený
čert, pracant silný,
a právě z toho, jak byl pilný,
nevšimnul si v noci celé,
jak mu baba uhlí bere.
A tak čertova hromada
víc a více upadá.

Nad ránem, již slunce vidno,
začalo být čertu divno,
že i přes všechno lopocení,
jeho hrouda vyšší není.
Koukne se a vidí babu,
jak s klidem lehla na hromadu.

Kohout kíkí, potom ryký,
čert má před očima mžiky.
Tato sázka, marné slávy,
dopadla ve prospěch báby.
Čert ten zlostí zasyčel,
a bábě z úst smích vyšel.
Jen vztekem ještě shodil nůši
a zmizel. Jak se patří, sluší.

...

Dnes se tam dva tyčí kopce
a svojí krásou těší obce,
ve kterých je dobře znají.
Prosté jméno - Chlumy - mají.
A tam, kam čert dal nůši svojí
Opálka - pěkný vrch stojí.

Na motivy stejnojmenné regionální pověsti z Blanenska napsala:

Aneta Schiffnederová